

Overweging kerst 2021

Als het goed met je gaat, denk je vaak niet zo na over je leven. Je bent bezig met allerlei zaken, drukte en je neemt waarschijnlijk niet de rust om uitgebreid te filosoferen. Maar in de tijd dat het niet goed gaat, dan komen de vragen naar voren. En ook juist nu in deze tijd waarin we op onszelf worden teruggeworpen en er weinig uitzicht is op andere tijden worden we geconfronteerd met die vragen. Ze krijgen een dringendheid, waar je niet meer omheen kunt. Waar zie ik naar uit? waar hoop ik op? Het is alsof er een onrust in je broeit, een emotie in je op en neer gaat, die vraagt, dat je een bodem in je hart legt door goede antwoorden.

De wijzen uit het oosten zijn mannen die hun hele leven bezig zijn met het zoeken naar de betekenis van dingen. Ze speuren de hemel af. Ze volgen het ritme van de grote sterren en de sterrenstelsels die langs de nachtelijke hemel trekken. En opeens zien ze een nieuwe ster. Ze zien hem, ze duiden zijn betekenis: een nieuwe koning van de joden is geboren. En ze gaan op weg naar Jeruzalem, naar de grote en imposante stad, een stad met een paleis waar koning Herodes woont.

Vaclav Havel, was schrijver en politicus en de oud overleden president van Tsjechië. Hij heeft in de tijd van de Russische bezetter gevangen gezeten en bracht 5 jaar onterecht in de gevangenis door.

Hij heeft veel over Hoop geschreven. Hij zegt: Hoop heeft te maken met wat je niet direct ziet, maar je hebt het wel voor ogen. Je hebt eerlijkheid voor ogen, je hebt een manier van leven voor ogen die bepaald wordt door waarheid en recht. Als je om je heen kijkt zie je die niet, maar je houdt het wel voor ogen en het leeft in je ziel.

Gevangen zitten is vernederend. Je wordt bekeken bij alles wat je doet, ook de intiemste dingen. Je hebt je leven weinig in de hand. Het licht gaat aan, het licht gaat uit.

Ook gewone tegenslag in je leven is lastig om mee om te gaan. Onder ogen moeten zien dat je anders en opnieuw moet beginnen. Dat je hulp moet vragen bij dingen die je niet meer zelf kan. Dat je juist de dingen moet gaan doen, die je bewust uit de weg ging. Misschien moet je wel getroost worden. Je moet het toelaten dat iemand een arm om je heen slaat, dat jij niet altijd de sterkste bent.

De wijzen vinden wat ze zoeken niet in Jeruzalem. In het paleis van Herodes worden ze doorverwezen naar een klein en onooglijk stadje, Bethlehem. Het loopt anders dan ze zich ooit hadden voorgesteld. En als ze dan op weg gaan naar Bethlehem, zien ze opnieuw de ster die thuis aan hen verschenen was. De ster leidde hen al weg uit hun eigen land, maar nu is de ster hun gids, in deze nieuwe, vreemde, omgekeerde wereld. Hij gaat voor hen uit en leidt hen naar de plaats in Bethlehem waar Jezus geboren is. Daar blijft de ster stil staan: als om te zeggen: hier is het, bestemming bereikt. En er komt een grote en diepe vreugde over de wijzen, omdat ze eindelijk gevonden hebben wat ze hun leven lang zochten.

Hoop zegt Havel, 'is een kwaliteit van de ziel'. Het hangt niet af van wat er in de wereld gebeurt. 'We krijgen het als het ware ergens anders vandaan', zegt hij. Hoop is een cadeau dat je krijgt, het is een geschenk en alles wat je hoeft te doen is het aannemen. Hoop is het leren zien van die dingen die werkelijk belangrijk zijn: recht in de samenleving, liefde, barmhartigheid, grootsheid, gulheid, standvastigheid. Al de zaken waar Jezus in zijn leven

over zal spreken en die hij zal doen. Het uitzien daarnaar, het werken daaraan, dat vormt de grondslag van je leven. Het is de harde bodem, waarop je stevig kunt staan.

Diep in ons zelf dragen wij de hoop. Is ze niet daar, dan is ze nergens.

Dit is de hoop die bij een ieder leeft. Het zit niet alleen in je hart, het zit in heel deze wereld, in deze hele schepping.

Het is net als wanneer een kind geboren wordt. Dat kost pijn en moeite en dat gaat met zuchten en kermen gepaard, maar het loopt uit op een nieuw kind in je armen, op een nieuwe schepping, op het waar worden van al je hoop.

Laat de hoop niet varen. Zo eindigt het gedicht van Huub Oosterhuis. Juist nu in deze tijd, nu de pandemie zo lang duurt, en zoveel gevolgen heeft, de rek er bij iedereen wel uit is, juist nu hebben we de hoop zo nodig om te kunnen zien dat het kind geboren kan worden, in een ieder van ons! De eerste schreeuw van de pasgeborene, het eerste teken van leven. De immense drang van het kleine mensje om te willen leven. Dat is hoop, daar wordt ons voorgedaan hoe we het leven kunnen omarmen in al zijn kwetsbaarheid.

Dat we die hoop mee mogen nemen de kerstdagen in en alle dagen.

Laten we elkaar de vrede toezingen, ieder vanuit zijn/ haar eigen plaats. In verbinding en verbondenheid met elkaar.

Moge het zo zijn!